

V prvih mesecih.

Ti naši otroci — zdaj, prve mesece! Sama pridnost jih je. Vse bere, piše, maže, računa in brblja, kakor da hoče postati naenkrat vse učeno. Ni važnejšega opravka zdaj ko to, ni privlačnejše reči pri hiši ko šolska torba in kar je v nji . . . Če bi bilo treba prijeti za najmanjše delo, mora Tonček prav gotovo spisati svojo nalogo, Manica se mora naučiti krščanskega nauka, Jurček se pa muči z naštevanko — vsa hiša je dom same učenosti.

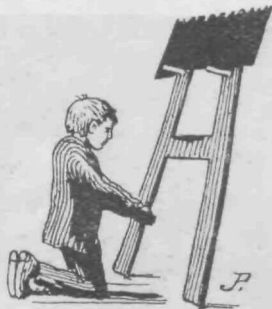
Ali je potem čudno, če švigne v teh prvih mesecih šolskega leta vnema učenosti tudi preko mej in potegne za sabo še celo male, majhne, manjše in najmanjše, ki komaj vedo, kaj je učenje in šola? A brati morajo . . .

Francek se ne more načuditi učenosti svoje sestrice, ki mu kaže na velike črke, ko še malih ne pozna. Take čudne reči — čisto drugačne ko žoga, konjiček, trobentica ali lešnik na grmu ali pa kobilica v travi! Čemu le bo ta reč Ivanki, ko ni ne za snesti, ne za piti, ne za igračo, in se še otipati ne da? Papir že vsaj zašumi, če ga zganeš, in zavpije, če ga pretrgaš. Papir je pa Francek občudoval tako dolgo, da je njegov bratec Tonček nekega dne prijokal iz šole in povedal grozno novico, da je bil zaprt. Zaprt pa prav po nedolžnem. Zamazano knjigo je imel, pa je ni sam zamazal. Kdo jo pa je? — —

Toda prvi plamen vneme za učenost se kmalu poleže. Po novem letu gre učenje že bolj počasi in ne več s takim ognjem. Takrat je bil pa Tonček spet

zaprt in ne več po nedolžnem. Knjiga ni bila vzrok, pač pa njegova glava. Te mu pa Francek ni pokvaril, ampak on sam. In s to glavo bo enkrat še tudi ravs, če si je Tonček sam prav ne obrne.

C. Niewiadowska:

Součenci.

(Konec.)

Ludovik ni bil nič manj priden, Slavko pa, dasi ni bil tako nadarjen, je dosegel z vztrajno marljivostjo součence. Vsakdo od njih je imel svoj priljubljeni predmet: Tončka so najbolj zanimale pripovedi o svetu, živalih, raznih pojavih in rastlinah, hkrati pa je zelo ljubil pripovedi različnih doživljajev in je vse tako dobro razumeval, da je razlagal součencem, ako so kaj pozabili. Slavko je bil pa računar: računati je znal tako izvrstno, da se je gospod Miško samo čudil. Nikdar se ni zgodilo, da ne bi bil srečno razrešil tudi najtežje naloge. Ludovik pa je ljubil zgodovino, pripovedovanja o bitkah, o junakih in o velikih činih.

Nekoč pa je gospod Miško v svoje začudenje samo dva od teh videl v šoli, Tončka in Slavka.